

כ"ן / שני / עוללות

הפעילות בבתי הספר הופסקה בשל המשבר אבל בפנימיות בשרון עדיין מתנהלים חייהם של מאות תלמידים מרחבי העולם • שישה תלמידים מאיטליה, יפן, גרמניה, ברזיל ורוסיה מספרים על הדאגה והגעגוע להורים בבית ועל הדבר הראשון שיעשו בתום המשבר

× צילומים: אלבום פרטי

אליסה רויטמן, רוסיה

אליסה רויטמן תלמידת הכפר הירוק לא נפגשה עם הוריה שנמצאים ברוסיה כבר שנה • חולמת לצאת כבר לבית קפה

- פרטים: אליסה רויטמן (18), כיתה י"א, הכפר הירוק.
- ארץ מוצא: רוסיה, עיר קטנה בשם אורסק.
- כמה זמן בישראל? שלוש שנים.
- כמה זמן לא ראית את ההורים? "אני נפגשת איתם פעם בשנה בקיץ. כמעט שנה שלא התראינו".
- איך שומרים על קשר בימים אלה: "בתקופה הזאת של הקורונה יש לי הרבה זמן לדבר עם המשפחה. אני כל הזמן כותבת להם ואנחנו גם מדברים בטלפון. הכי הרבה אני מדברת עם אמא שלי".
- איך את מתמודדת? "אני גרה במקום מצוין, בפנימייה שלי, וכל הצוות דואג לנו שנהיה ביחד ונהנה. בגלל שהכפר הירוק הוא מקום גדול עם בעלי חיים וצמחים אז אפשר קצת לטייל. הכי הרבה אני אוהבת לעבוד עם בעלי חיים. גם כל יום אנחנו ביחד עם החכרים, עושים לנו פעילויות שונות ודואגים להעלות לנו את מצב הרוח. אני מוצאת עכשיו זמן לעשות משהו שרציתי מזמן – לצייר על הקירות בפנימייה, אבל עד עכשיו לא מצאתי זמן פנוי לזה. כבר סיימתי ציור אחד".
- מה הדבר הראשון שתעשי בסוף המשבר? "אצא לבית קפה ואפגש עם המשפחה שלי". ■

כ"ן / שני / עוללות